

наша СЛОВА

Газета выходзіць з сакавіка 1990 года

№ 31 (1130) 31 ЛІПЕНЯ 2013 г.

VІ з'езд беларусаў свету

Шосты з'езд Згуртавання беларусаў свету "Бацькаўшчына" прайшоў 23-24 ліпеня ў Менску. Усяго ў з'едзе прынялі ўдзел дэлегаты беларускіх дыяспар з 21 краіны свету, сярод якіх больш за дзве сотні чалавек з замежжа і калі 140 чалавек з Беларусі. Тэмаю з'езду стала "Беларуская нацыя ва ўмовах глабалізацыі: выклікі і магчымасці".

На працягу двух дзён у Менску ішла зацікаўленая і шчырая гаворка пра сёняшні дзень і будучыню Беларусі ды беларусаў па ўсёй планете.

Першы дакумент, які быў зацверджаны агульным галасаваннем, тычыўся дачынення беларусаў замежжа з уладамі, найперш неабходнасці прыняць закон "Аб беларусах замежжа". Гаворка пра яго неабходнасць вядзеца ўжо 20 гадоў - акрамя ад першага з'е-

праяхах, кансалідаваць беларускую нацыю і ўмацаваць грамадзянскую супольнасць у Беларусі.

Удзельнікі з'езду прынялі заяву "Аб акце добрай волі". Яны заклікалі ўлады Беларусі зрабіць акт добрай волі і вызваліць вязняў сумлення, якія знаходзяцца за кратамі за свае палітычныя перакананні.

Напрыканцы працы з'езда былі абраныя кіроўныя органы і прайшло першае паседжанне новаабранані Вялікай Рады. Кіраўніком ЗБС "Бацькаўшчына" была абраная Алена Макоўская, старшынёю Рады - Ніна Шыдлоўская. Намеснікамі старшыні Вялікай Рады сталі Валеры Герасімаў і Барыс Стук.

Таксама быў прыняты шраг розаючы, такіх як "Пра захаванне гісторыка-культурнага спадчыны", "Пра транслітарацыю найменніяў беларускіх географічных аб'ектаў" і "Беларуская мова - галоўны фактар захавання беларускай нацыі".

Радыё Рацыя.

"Наша Слова" на VI з'ездзе беларусаў свету

ISSN 2073-7033

Рыцары сабраліся ў Мсціславе

27 і 28 ліпеня ў Мсціславе ў шосты раз праходзіў фестываль сярэднявечнай культуры "Рыцарскі фэст. Мсціслаў-2013".

На два дні фестывалю цэнтральная вуліца Мсціслава ператварліўся ў кірмаш, а замчышча - у пляцоўку для рыцарскіх турніраў. На замчышчы ўдзельнікі фэсту разгарнулі і свае намёты.

Больш за трыццаць рыцарскіх клубаў узялі ўдзел у збройных турнірах, паказах строяў старадаўнай моды, выступілі з канцэртамі. Бальшыня мерапрыемстваў адбывалася на мсціслаўскім замчышчы. Традыцыйна фэст праходзіць на ўгодкі Грунвальдской бітвы, на якой праславілася мсціслаўская харугва.

Галоўнымі персанажамі дзеяйства традыцыйна былі княгіня Анастасія Слуцкая ды князь Расціслаў Мсціслаўскі. Да грамады яны звярталіся на расейскай мове. Параескі прамаўлялі і іншыя ўдзельнікі ўрачыстасці. Славілі вычын беларускіх дружын, што ўдзельнічалі ў бітве пад Грунвальдам зноў жа на расейскай мове. Беларуская мова загучала, калі началі абвішчаць назвы клубаў. Акрамя беларускіх клубаў, на Мсціслаўскі фэст прыехалі іншыя калегі з Украіны, Расеі ды Татарстана.

Упершыню фэст адбыўся ў 2007 годзе. Задумай яго пробашч Мсціслаўскага касцёла Караль Тамцкі. Ажыццяўвіць задуманае дапамагла нефармальная аналітычная група Агенцтва гуманітарных тэхналёгій з Менска. Да памагалі і мясцовыя ўлады. Супрацоўніца Агенцтва Юлія

Галіноўская адзначыла:

- Мы спрабавалі высветліць патэнцыял актыўнасці мясцовай грамадзянскай супольнасці. Мы хацелі, каб у фестывалі больш была задзейнічана мясцовая грамадскасць, аднак гэта не ўдалось ажыццяўвіць. Уроцішце фестываль стаў простай забавай для насельніцтва, але добра, што ён жыве і ў такім выглядзе. Некаторыя нашы задумы ўключаюцца да гэтуль у праграму фэсту, і гэта радуе.

Непасрэдна перад пачаткам фэсту ў Мсціслаўскім музеі прайшла наўкуова-практичная канферэнцыя, прысвечаная 150-годдзю Ўладзіміра Гаўрылавіча Краснянскага, аўтара даследвання пра Мсціслаў. У канферэнцыі ўзялі ўдзел доктар гісторычных

наук Ігар Мерзалюк, кандыдат гісторычных наук Алег Трусаў і кандыдат гісторычных наук Васіль Варонін. Алег Трусаў прадставіў сваю новую книгу "Невядомая нам краіна. Беларусь у яе этнаграфічных межах", якая толькі што выйшла на беларускай і англійскай мовах. Васіль Варонін прэзентаваў сваю книгу "Князь Юрый Лунгвенавіч Мсціслаўскі". Уся канферэнцыя ішла на беларускай мове.

Фестываль сярэднявечнай культуры ў Мсціславе - адзіны на Магілёўшчыне. Яго наведваюць сотні гасцей з іншых мясцін Беларусі і замежжа. Паводле мясцовых жыхароў, старавінны горад, калі адываеца свята, ажывае.

Паводле
"Радыё Свабода".

800-ты нумар "Нашага слова", выдадзены ў Лідзе

ЯКУБ КОЛАС У ЭМІГРАЦЫЙНЫМ ДРУКУ

22 ліпеня 2013 года да Шостага з'езду беларусаў све́ту ў Дзяржайным літаратурна-мемарыяльным музеі Якуба Коласа была адкрыта выставка "ЯКУБ КОЛАС У ЭМІГРАЦЫЙНЫМ ДРУКУ".

Беларуская эміграцыя шмат увагі аддавала друку. Эміграцыйныя выданні, як адзначаў Вітаут Кіпель у кнізе "Беларусы ЗША", служылі аб'яднаўчым фактарам рассяяной масы беларускіх эмігрантаў, былі галоўнай крыніцай інфармацыі пра грамадскае і палітычнае жыццё беларускай эміграцыі, па гісторыі і культуры Бацькаўшчыны. Шмат матэрыялаў у эміграцыйным друку прысвечана Якубу Коласу, яго творам.

Вялікім дапаможнікам і "пуцьводнай зоркай" на не-басхіле эміграцыйных і замежных выданняў стала бібліяграфія "Янка Купала й Якуб Колас на Захадзе", выдадзеная ў 1985 годзе Беларускім інстытутам навукі і мастацтва ў ЗША. Укладальнікі бібліяграфіі - вядомыя навукоўцы і дзеячы беларускай эміграцыі Вітаут і Зора Кіпель. Дзякуючы гэтаму выданню сталімагчымія містанакіраваны пошуку і зборанне матэрыялаў эміграцыйнага друку, прысвечаных Я. Коласу.

Бацька Вітаута Яўхім Кіпель быў асаўбіста знаёмы з Якубам Коласам па Інбелкульту. Яму належала успаміны пра Якуба Коласа і яго ўдзел у беларускім нацыянальному жыцці 20-30 гадоў, якія друкаваліся ў розных эміграцыйных выданнях. На выставе прадстаўлены кніга Яўхіма Кіпеля "Эпізоды", ЗША, 1998 г., артыкул "с.п. Якуб Колас" ў часопісе "Аб'яднанне" (Лондан), № 7, 1956 г. і артыкул "Беларуская Хатка", у часопісе "Беларуская моладзь", (Нью-Ёрк), № 5, 1960 г., у якім падаецца малюнак 20-х гадоў у Менску, адзначаеца дзеянасць клуба беларускай моладзі "Беларуская хатка", у якім Якуб Колас кіраваў літаратурнай секцыяй.

У выніку вайны Германіі з Польшчай у 1939 годзе ў Нямеччыне апынулася вялікая колькасць палонных беларусаў з польскай арміі. З снежня 1939 г. у Берліне пачала выходзіць тыднёвая беларуская газета "Раніца" (выходзіла да сакавіка 1945 г.). З сакавіка 1940 г. у газете быў упершыню надрукаваны верш Якуба Коласа, у № 6 (70) ад 22 лютага 1942 г. Янка Купала і Якуб Колас

узгадваліся ў артыкуле "Доля паэта ўсходняй Беларусі". На выставе прадстаўлены артыкул Андрэя Дубовіча "Новая зямля" - паэма сялянскае Беларусі" (Раніца, № 171, 175, 1944 г.). У артыкуле адзначаецца, што асноўнай сілай паэмы з'яўляецца стыхійная ідэалогія селяніна: "Свая зямля - вось што аснова", а малюнкі сялянскага жыцця ў паэме "Новая зямля" маюць пэўнае падабенства з творамі фланандскага паэта Эміля Верхарна.

З канца 1942 года ў Берліне пачаў выходзіць тыднёвік для новапрывезеных у Нямеччыну работнікаў з Беларусі (остабайтэраў) - "Беларускі работнік", які выдаваўся адначасова з "Раніцай" і пераважна тымі самымі сіламі (А. Шкутка, Ф. Акінчыц, В. Ту-

маш). У артыкуле, які быў прысвечаны паэту Уладзіміру Дудзіцкаму (№40, 1 каstryчніка 1944 г.), прыводзіцца успаміны аб Беларускім педтэхнікуме, частымі гасцямі якога былі Я. Купала і Я. Колас.

У 1942 годзе ў Празе Беларускім камітэтам самапомачы ў Берліне была выдадзена паэма Якуба Коласа "Сымон-музыка". Гэтае выданне даволі рэдкае, бо амаль увесь наклад быў канфіскаваны нямецкімі ўладамі.

Пасля капітуляцыі Нямеччыны на акупацыйных зонах пачалі арганізоўвацца ДПЛАГАГЕРЫ, пераважна па нацыянальным прынцыпе. У лагерах арганізоўваліся дзіцячыя садкі, школы, арганізацыі і гурткі, скайцкія арганізацыі, выдавецтва суполкі. Сярод першых беларускіх кніг, выда-

занных на эміграцыі, пераважалі школьнія падручнікі, скайцкія выданні, дзе быў змешчаны творы Я. Коласа. Так, літаратурная чытанка "Наша краіна" (Ватэнштэт, 1948 г.) пачыналася словамі Я. Коласа: "О край родны, край прыгожы". У ёй быў таксама іншыя вершаванія і празаічныя творы пісьменніка. На выставе прадстаўлены ксеракопі скайцкіх выданняў "Да мэты", "На перад" і лагера Ватэнштэт "Шляхам жыцця".

З пасляваенных эмігра-

цыйных перыядычных выданняў у Заходняй Еўропе трэба адзначыць газету "Бацькаўшчына" (выдавалася ў Остэргофене, пасля ў Мюнхене ад каstryчніка 1947 да снежня 1966 г.). Яе заснавальнікамі, першымі рэдактарамі і адміністраторамі былі Антон Адамовіч, Лявон Савёнак, Васіль Кендыш, Наталля Арсеннева. Тут быў надрукаваны такія творы Я. Коласа, як "Думкі ў дарозе" і "Няшчасная маці" (1958, № 51), "Новая зямля"

сея Сяднёва ("Юбілейныя сустрэчы"), Аўгена Калубовіча ("Я. Колас і Я. Купала"). А. Калубовіч - укладальнік і рэдактар кнігі "Янка Купала й Якуб Колас: Вінок успаміну пра іх", выдадзены ў ЗША да 100-годдзя з дня нараджэння Янкі Купалы і Якуба Коласа.

Рукапісы і кнігі паэта збраліся і захоўваліся ў культурных установах беларускай эміграцыі. Так, у Беларускай бібліятэцы імя Ф. Скарыны ў Лондане знаходзяцца рэдкія

другая кніга трывогі "У глыбі Палесся" (1977-1978), а таксама кароткі ўспамін "Якуб Колас" М.Міцкевіча (1991, № 22).

З перыядычных выданняў ЗША - найбольш вядомая газета "Беларус", (выходзіць з 1950 г.) Сярод яе рэдактараў - вядомыя дзеячы беларускай эміграцыі - Лявон Галяк, Лявон Савёнак, Наталля Арсеннева, Міхась Міцкевіч, Вітаут Тумаш, Станіслаў Станкевіч, Янка Запруднік, Зора Кіпель. "Бела-

(1952, № 78-79, 80-81, 82, 112), "Сымон-музыка" (1954), "У палескай глушы" (1955) ды іншыя, а таксама вялікая колькасць артыкулаў, прысвечаных яго творчасці. Газета мела месячны дадатак для дзяцей "Каласкі", дзе таксама друкаваліся вершы Я. Коласа.

Газета мела і сваё ўласнае выдавецтва "Бацькаўшчына". Першым выданнем "Бацькаўшчыны" была паэма Коласа "Новая зямля" (1952 г.). У 1955 годзе выйшла паэма "Сымон-музыка", у 1957 годзе - "У палескай глушы" і "Беларускі казкі", куды ўвайшлі трэх казкі Коласа - "Страшнае спатканне", "Як птушкі дубратавалі" і "Страказа".

Найбольш грунтоўна творчасць Якуба Коласа разглядалася ў даследваннях А. Адамовіча, сярод якіх варта адзначыць наступныя працы:

Уступныя аналітычныя артыкулы да кнігі Я. Коласа "Новая зямля". Мюнхен: Бацькаўшчына, 1952. Новая зямля Якуба Коласа // Бацькаўшчына. 1952, № 42-48. Якуб Колас у супраціве саветызацыі. Мюнхен: Інстытут па вывучэнні гісторыі і культуры СССР, 1955. Да творчай гісторыі "Сымона-музыка" // Бацькаўшчына. 1955, № 4-5.

Вялікую колькасць артыкулаў прысвяціў Я. Коласу С. Станкевіч (найбольш грунтоўны: Якуб Колас. Беларускі зборнік. Мюнхен, 1956, № 6).

Лістападаўскому працэсу, які амаль не асвяляўся ў беларускім пасляваенным друку, прысвячаны ўспаміны Аляксандры Саковіч (Бацькаўшчына. 1956, № 29-30). Вельмі цікавыя успаміны Ма-

выданні і наступныя рукапісы паэта: вершы "Антону Луцкевічу", "Доля батрачкі", "Поле", "Панскай Польшчы", дзве страты верша "Водгулле", уступ да паэмы "Сымон-музыка", частка рукапісу кнігі "Другое чытанне для дзяцей беларусаў", рукапіс артыкула "Мова Лынкава па раману "На чырвоных лядах", рукапіс артыкула "Падумайце аб дзесяцях". Копіі гэтых рукапісаў былі перададзены дырэктарам бібліятэкі Аляксандрам Надсанам на фонды Дзяржайнага літаратурна-мемарыяльнага музея Якуба Коласа. У бібліятэцы захоўваюцца рукапісныя і друкаваныя матэрыялы айца Льва Гарошкі, у тым ліку тэксты радыёперадач Ватыканскага радыё. 11.11. 1974 з Ватыкану выйшла перадача "Рэлігійны элемент у творчасці Якуба Коласа".

Першае беларускае выданне Вялікабрытаніі - "На Шляху" (1946-1951). У № 7 (верасень 1947 г.) апублікаваны артыкул "Асновы беларускага патрыятызму" (лацінай), дзе прыводзіцца радкі Я. Коласа "О край родны, край прыгожы..." і адзначаецца, што у беларускай літаратуре шмат твораў аб Бацькаўшчыне і аб любові да яе. Матэрыялы, прысвячаныя Я. Коласу, друкаваліся таксама ў часопісах "Божым шляхам" (Парыж, Лондан; 1947-1980 гг.), "Аб'яднанне" (Лондан, 1955-1966 гг.), "The Journal of Byelorussian Studies" (1965-1988 гг.).

Сярод часопісаў ЗША трэба адзначыць "Беларускі сьевет" (Мічиган), які выдаваў Мікола Прускі. Там былі надрукаваны вершы Коласа, а таксама вершы і ўрыйкі з паэмай Якуба Коласа.

З перыядычных выданняў Канады з вершамі Якуба Коласа на выставе прадстаўлены "Беларускі голас", "Беларускі эмігрант" (Таронта), "Баява Ускалось".

Эміграцыйныя матэрыялы даюць магчымасць паглядзеца на творчасць і жыццё Я. Коласа з новых пазіцый, яны будуть каштоўным дапаўненнем да існых крываць коласа-знаўства. З другога пункту гледжання - матэрыялы вельмі значныя для вывучэння гісторыі самай эміграцыі, яе культурнага і духоўнага жыцця, бо ў іх адлюстраваны захапленні і расчараванні, ідэалы і пакуты людзей, якія апынуліся за межамі свайго роднага краіны.

Марыя Міцкевіч.

На здымках: гості з'езду ў музеі Я. Коласа.

Скарынаўскае свята ў Лідзе

25 ліпеня ў Лідзе прашло Скарынаўскае свята, прымеркаванае да 20-годдзя ўстаноўкі ў горадзе помніка Францішку Скарыну. Тады 25 ліпеня 1993 года падчас працы 1-га з'езду беларусаў свету тут у Лідзе быў адкрыты першы манументальны помнік незалежнай Беларусі, помнік не цару-каралю, не палкаводцу, а менавіта першадрукару. У гэтага помніка ёсць канкрэтныя аўтары, і іх пакуль яшчэ ўсе памятаюць. Ідэя пастаноўкі помніка Ф. Скарыну ў Лідзе належыць старшыні моладзевай суполкі "Рунь" Марыі Саўкевіч (член Марыя Манюко, дырэктар карціннай галерэі "Крыгі" ў Гродні). Праводзіла ідэю ў жыццё Лідская гарадская арганізацыя ТБМ імя Францішка Скарыны, якую ў той час узначальваў Міхась Мельнік. Аўтар помніка скульптар Валяр'ян Янушкевіч, архітэктар Рычард Груша. Ну і, канешне, горад Ліда. Менавіта на горад (старшыня выканкаму ў той час - Уладзімір Малец) легла асноўная нагрузкa і фінансавая і арганізацыйная.

Пра ўсё гэта і гаварылася падчас свята, ініцыятарам якога выступала Лідская цэнтральная раённая бібліятэка імя Янкі Купалы (дырэктор Ірына Саўсян), але былі задейнічаны многія установы культуры горада.

Вітаў удзельнікаў свята на меснік старшыні Лідскага райвыканкаму Віктар Пранок.

Пранікнёную прамову ў падтрымку роднай беларускай мовы сказаў ксёндз лідскага Крыжаўзвіжанскае касцёла Вячаслаў

Уся здзяя з прыбылымі на свята Ефрасіннія Полацкай і самім Францікам Скарынам разгорталася

паводле сцэнару, распрацаванага супрацоўнікамі бібліятэкі Алесем Хітруном і Аленаі Быстрыцкай

Вялі імпрэзу Юры Карпук і Алена Наваслаўская.

Згадваючы часы 20-гадовай даўніны Міхась Мельнік расказаў, якая палеміка ішла ў прэсе ў тых часах, колькі ворагаў было ў помніка, хача ворагі там былі не персанальна Скарыны, там былі ворагі ўсяго беларускага, любой праявы беларусчыны. Каму б помнік не ставілі, яны былі б супраць.

Грошы збіраліся па ўсім горадзе, але толку да доўгатэрміновага збору было мала, бо грошы тывя вельмі хутка абясцэнваліся. Але ж помнік ёсць.

Архітэктар помніка Рычард Груша расказаў, як за тыдзень да ўстаноўкі пры апрацоўцы ў Менску лопнуну камень-пастамент, і як пры-

йшлося на хаду ўсё мяняць, ехаць на Украіну, купляць гранітныя пліты, везці ў Беларусь, запіваць бетонны маналіт і аздабляць плітамі ў apoшнюю ноц перад адкрыццем.

Падчас свята іграў гурт сярэднявечнай музыкі "Скудрынка", выступалі лідскія паэты Марыя

Масла, Пётр Макарэвіч, Тадэвуш Чарнавус, Але́сь Мацulevіч, Станіслаў Суднік. Міхась Мельнік прачытаў вершы Алесі Бурак.

Вядомы лідскі бард Сяргей Чарняк пачаў свой выступ з песні на слова Францішка Багушэвіча "Малітва" (... как я панам ніколі не быва...).

Як паведамілі ў ідэалагічным аддзеле Лідскага райвыканкаму, магчыма, што гэтае свята станецца першым у цэлым шэрагу пад агульной назівай "Жывая гісторыя на вуліцах горада". А тэм і нагодаў у амаль 700-гадовай Лідзе для такіх святаў больш, чым дастатковая.

Прыемна, што ўсё свята было зладжана на мове Скарыны - на беларускай мове.

Яраслаў Грынкевіч.

Collegium Civitas

www.civitas.edu.pl

Якасць на вышыні!

- Еўрапейскі дыплом
- Патранат Польскай Акадэміі Навук
- Гарантыя: ніжненай аплаты

tel: +48 22 656 71 89

admissions@civitas.edu.pl

Калегіум Світас, Рэспубліка Польшча, г. Варшава

Да 1025-годдзя хрышчэння Русі

28 ліпеня на Менскім паштмапце адбылося гашэнне маркі і канверта Першага дня прысвячанае 1025-годдзю Хрышчэння Русі.

Рэспубліка Беларусь, Расійская Федэрацыя і Украіна склалі давому пра выпуск паштовых блокаў, канвертаў Першага дня, адмысловых паштовых штэмпеляў, прысвяченых 1025-годдзю Хрышчэння Русі.

Паштовы блок Расіі складаецца з адной паштовай маркі з малюнкам падрыхтоўчай кампазіцыі роспісу мастака В. М. Васняцова "Хрышчэнне Русі", 1885-1896 гг. (калекцыя Дзяржаўнай Трацякоўскай галерэі, Масква).

Паштовы блок Украіны складаецца з адной паштовай маркі з малюнкам фрэскі В.М. Васняцова "Хрышчэнне Кіеўскай Русі", 1885-1896 гг. (Свята-Ўладзімірскі кафедральны патрыяршы сабор у Кіеве).

Паштовы блок, падрыхтаваны беларускім бокам, складаецца з трох

марак з малюнкамі іконаграфічных выяў: "Не рыйдай Мяне, Маці", сярэдзіна XIX ст.; "Троіца Старазапаветная", пачатак XVIII ст.; "Спас Уседзяржыцель", XVIII ст.

Колер масцікі специфічны - чорны. Мастак специфічны і канверта "Першы дзень" I. Лукін.

Беларускі блок і канверт аформлены па-беларуску.

Наш кар.

Да 20-годдзя фестывалю

I.A. Пушкін
кандыдат гісторычных навук, дацэнт

З гісторыі правядзення Міжнароднага фестывалю духоўнай музыкі "Магутны Божа" ў Магілёве (1993-1998 гг.)

(Працяг. Пачатак у папярэднім нумары.)

У конкурснай праграме прынялі ўдзел:

- хароў - 13, з іх 12 з Беларусі (Менск, Магілёў, Гродна, Барысаў, Маладзечна, Новаполацк, Браслаў, Бабруйск) і 1 з Польшчы;
- ансамбль 9 (Беларусь, Польшча, Украіна);
- бардклуб з Магілёва (5 салістаў);
- вакаліст - 8;
- аркестр - 1;
- выканаўцы-інструменталісты - 6 (фартэпіяна, віяланчэль, скрыпка);
- арган і вакал - 7.

Гран-пры I фестывалю "Магутны Божа" атрымаў музичны камерны хор "Унія" (г. Менск, Беларусь).

На першым фестывалі былі афійная акрэдытаўныя прадстаўнікі наступных сродкаў масавай інфармацыі: беларуское тэлебачанне (3 чал.), трох радыёжурналістах з Менска, карэспандэнты газет "ЛіМ", "Народная газета", абласнога тэлебачання і радыё, карэспандэнты Магілёўскіх газет. Наступныя фестывалі рэгулярна асвятляліся ў друкаваных СМИ, на радыё і тэлебачанні Беларусі, Польшчы, Расіі, Украіны.

Другі Міжнародны хрысціянскі фестываль духоўнай музыкі адбыўся ў Магілёве 11-17 ліпеня 1994 года. Першы канцэрт - 11 ліпеня ў касцёле Св. Станіслава. Акрамя ўрачыстага адкрыцця (13.07., палац культуры ВА "Хімвалакно") і закрыцця (17.07.94 г.) адбылося 17 конкурсных і паза конкурсных канцэртаў у памяшканні касцёла Св. Станіслава, на пляцоўцы каля касцёла, на ліцэі музыкі і харэаграфіі, выставачнай зале саюза мастакоў, у тым ліку і канцэрт лаўрэатаў II

фестывалю, якія былі спецыяльна запрошаны на фестываль (12.07.95 г.). 12 і 16 ліпеня адбыліся семінары для кіраўнікоў хораў у ліцэі. Пад час фестывалю ў памяшканні касцёла св. Станіслава музей гісторыі Магілёва (дырэктар І. Пушкін) арганізавалі трох выставаў з фондаў музея: "Крокі фестывалю" (фотаздымкі і дакументы з гісторыі правядзення фестывалю), "Божае слова на кніжных старонках" (выставка кніг 18-19 стст.), "Водгукі мінуўшчыны" (прадметы культу 12-18 стст.). У прыватнай галероі "Арт-Правінцыя" была арганізавана выставка дзіцячага малюнка "Вобразы Іерусаліму".

У трэцім фестывалі ўдзельнічалі: 12 хораў з Беларусі, Галандыі, Балгарыі, Украіны, Расіі, Польшчы; 11 ансамблей з Беларусі, Польшчы, Украіны, Літвы; дуэт з Грузіі; 5 вакалістаў з Беларусі, Украіны, Камеруна.

Грэх на іх нязмыўны

Аповесць-уява

(Заканчэнне. Пачатак у папярэдніх нумарах.)

Эпілог

Нежыщёвец у зямным быцці, нерухлівец у Гэтым існаванні Карней Лапух не вылазіў з болю. Кожная часцінка трымцела ад іголак пякучкі. Пра існаванне/неіснаванне не думалася, не мог, а каб мог - не асільваў незямных вымярэнні, складанасці. Ён Тут не быў акадэмікам, прафесарам, бáцькам, настаўнікам. Тут ён быў нішто.

Да раю праведнаму цяжка далаўці, большасць трапляе ў пекла, з цяжкасцю ўсэнсовілася Карнею Лапуху. Сamaе страшнае не безграшоё, непрыемная праца, неўладзь у сям'і, самае жахлівае, нават не знясільныя невылечныя хваробы. Чалавечыя натоўпы, у якім бы людстве, канфесіі і прафесіі не быў, любога ўзросту і нацыі, абсалютна памыляюча, калі змагаюца на маленькой зямной планете за часовае - славу, гроши, пасады.

Што памеры лона жанчыны ў парадунні з памерамі Зямлі, тое памеры Зямлі ў парадунні з Тагасвештам. Калі на Зямлі трэбы вымярэнні, цяпер даказаюць - чатыры, то ў Тагасвешті - безліч вымярэнняў. Матэрый, рух, хуткасць, святло Тут могуць сумеснічаць, узаемадзяліцца.

Неба Тут не высі аблокаў і завоблакавасці, яно, выратавальнае, жаўруковае, складанасці недасяжнай. Залінуць за яго краё рэдкім дазволенем.

У нязызначным падвешаным становішчы Карней Лапух праста навомацкна сэнсову ўласную зямную памерласць і Тутэйшую нежыщёвасць. Ён у небыцці. Крэслў надзвычай страшэннае - абсалютную ўласную нерухлівасць. Забойцу беларускага генія смаленне на пякельной сквародцы Тут было б радацю.

Нежыццю Карнею Лапуху ўсё адно каму скардзіца - дрэвам, птахам, чарвякам. Абы пачулі, далі руху. Не чуе ніхто, Зямля, людзі, рэчы, камненне.

Генія нацыі, прарока нацыі, пакутніка за Беларусь Янкі Купалу перакулюй, забуй Карней Лапух. Неістотна Тут, самахотнічай ты ці выконваў заданне, баяўся парушыць слова, загад быў ад высокай інстанцыі ці нізкай, сумніваўся, хадзеў не хадеў. Тут выніковіць адно. Ты - забойца, няпросты, вірутны. Азірніся, зловіш упобачкі кампрыснай душ, што арганізоўвалі забойства генія нацыі, загадвалі. Вы ўсе ў адным нераце, бязслупным і нядротым, прашчаміца праз яго сеткі немажліва.

Боль ад мінулага, цяпершчыны працінае Карнею Лапуха. Усё прапала. Былі дзеци - не стала. З унукай два засталіся, не ягоныя. Пісъмы жонкі хахалю ўсё пацвердзілі.

Наркамскі боль спа-
знае Лапух, усе кропкі цела

ломіць і разрывае пякучка. Не секунду, не гадзіну - разрываеца ўесь час, штосекундна.

Недарэмна, недарэмна Карней Лапух адтэрмінаваў смерць, баяўся яе, адчуваў што паскудна зрабіў. Нашыя славіца і цешыцца, працуе і песнявіца, расце і выкрычваеца лепшымі. Смяртгильная кара кожнаму, хто рве яе струны, перацінае крык і звон нацыі, якой бы веры лепшыя ні быly.

Документацыя пра арганізатарава і выкананаўца забойства Янкі Купалы можа быць знішчана/засакрэчана, як гісторыя знішчэння Рауля Валенберга. Савецкія і правапраемнікі савецкіх не захочуць перажыць занава сусветны сорам і тысячныя праклёнія, як з забойствамі ў Катыні.

Фальсіфікаваць усё - яшчэ горай. Датычных да ўтварэння падляцтва не адзінкі - дзесяткі, пад'сотні, а то і сотні, у тым ліку ў ахоўных і судовых структурах. Толькі пачніць махлярыць, знішчаць дакументы, толькі развязацца меж - адразу вужамі выпаўзуць успаміны/сведчанні родных, блізкіх, сваякоў блізкіх, прыяцеляў, знаёмых знаёмых, пераказы пеказанага, чутага.

Адразу высьвіціца дробязна гадства камуністычнай сістмы. Семдзесят п'ять гадоў, на якія закансерваваная справа пра гібель беларускага генія Янкі Купалы, прадоўжацца яшчэ на пяцьдзесят. А потым выпадкова яе з'ядуць пашукі ці зальзе з прарванай трубы гарачая вада.

Стачыліся дакументы пра старожытнасць Літвы (Беларусі), выхапленыя маскоўцамі з Полацкай Сафіі чатырыста з лішнім гадоў таму, знікнуць і гэтыя. Пракляло Тагасвештэ род Івана Грэзлага за знішчэнне дакументаў з вялікай Сафіі, неўзабаве ганебна зниклі з Масковій рускія Рурыкавічы, за імі Раманавы. Будзе такі ж пра-
клён усім мондрым за сіянне янакупалаўскіх дакументаў.

Будзе дадатковы ўдар рускай нацыі і персанальнай родам знішчальнікай, кожнаму з патайнікаў. Асобныя з цяперашніх кемкіх і малаабпеччаных захочуць паборачца з Наймагутным Усёчным Найдобрым, перад Якім любы чалавек трывліёная доля мурашкі.

Паспрабуйце. - Калі гэта будзе, ды і ўвогуле мы такому не верым. Гэты свет, Той - не выдумляйце; пакажыце дзе пра такое напісаны ў дакументах, сказана на з'ездах. Не паўтарайце папоўскую выдумаль, - пачуеца з Москвой.

Адказ заможным, сту-
пенеабдоктараным і аген-
таленям, ахоўным, тым болей
знаходнікам рабоча-сялянскага
заводу адзін, адказ гэтыя яны
ведаюць, праста не ўдумваюць
ца ў сэнс. Чатыры сотні мудрых
і прашчальных, упўненых ва ўсё-
моцы, ўласнай грашавітасці і
ведах, чатыры сотні валаўскіх
уцэўненцаў пасправавалі пагу-
ляцца ў кошкі-мышкі з Тага-

свеццем; усё ведалі і маглі, але змоўна і нязмоўна вырашылі праверыць і праверыцца.

Вынік, па адной тэорыі ад Каstryчніка загінула і паштрепла трыцаці сем мільёнаў чалавек, па другой - дванаццаць два мільёны, па трэцій - дзесяць. Імперыя знікла, імператары Раманавы нашчэнт распяліліся.

Кожны можа ўзгадаць мноства падобнага з лёсу іншых дзяржаў і нацый, тым болей сям'яў, індывідуумаў.

Другі раз зажадалася маскоўцамі праверыцца. Трэцяе пакаленне ад пераваротчыкаў, непамятнае на былое, руінаў Расіі. Абяцала, запіснівала. Вынік: за 1992-1995 гады адна Расія эканамічна страдала ў чатыры разы болей, чым увесь Савецкі Саюз за ўсе гады Вялікай Айчынай.

Хто мае вочы і можа бачыць, вучыцца на вонице ўласным і блізкіх. Не асмеліца падвучыць ці намякнуть другому, тым болей самому знішчыць паперы пра смерць беларускага паэтычнага генія, яе расследаванне.

Усе вераємныя зямныя ўзнагароды вырваў Карней Лапух ад Саветаў. Любая камуністычныя ўладаўцы лічыліся з ім, лабуніліся, ажно ўсё зямное Тут пена, трывъяднай доля ў парадунні з Гэтасвештам.

Як вырвашца Карнею Лапуху з пякельства няруху, скрунца туды ці сюды - не цыміць. Згоды на тартарную жароўню, смаліцца і выпарвацца, смажыцца і выпальвацца абы не трухнець у нярухным вар'яцтве.

Грэх нязмыўны і няўмірны кожнаму крыўдзельніку нацыянальнага талента, талента любой нацыі, тым болей генія.

Карней Лапух у рыўках, у іржы ўціскаў. Троіца, дзесяціцыца вычуванне, думка, мільёніца боль. Няма пачатку, канца, межаў.

Праўдзівіць шаптухі і вядункі, калі папярэджваюць малых і старых: параніў чалавека, праліў кроў - узяў яго грахі на сябе; забіў чалавека - забраў грахі яго роду на сябе і род. Тоё ж з падбухторвальнікамі на раненні, забойствы. Дзяржайнае пакаранне, выпадзе не выпадзе, заўжды нашмат меншшае за Гэтайснае.

Позна, ах як усё позна. Тысячны паўтор фізічнага болю. Для чаго рваў, круціў, пакутаваў?

Не ўразумеў асноўнае. Вялікі Вярнадскі цвердзіў, зямля і яе двуногія дзеци ўсяго нікі сузірзі з разумным і далёкімі, чалавек толькі антэна сувязі з іерархамі вышэйших істот, планет, сузор'ям.

Несмяротнасць і геніяльнасць - акумуляцыя сумоўя ведаў думкіх і вешчуноў, прыкметаў і звычаяў - Тут праяўляеца ва ўсю моцу. Не для бязважных.

Карней Лапух, як Са-
мон Гарбун, не быў фанатыкам -
стаў, не быў цынікам - стаў, не
быў навуковым вырадкам -

Валер Санько

стаў, не быў палахлікам - стаў. Як і даносчыкам. Выконваў патрэбнае любой дзяржаўнай установе, прамоўнічай, філіяльнай. Плёніўся, так сюды, без такіх ніводнай дзяржавы няма. Ажно ўсё дру.

Пазбегнуў нястач, пагроз, катаванняў, кары сабе і сям'і, а вынік - ні крэўных, ні дабрабыту.

Непадробная шчырасць пачуццяў, народнасць задушэўных вершоў Купалы ўбачыліся Карнею Лапуху позна. Як і асэнавалася: новую форму панскага ярма - калгаснага - героя асцярожнага Купала не крытаюць.

Янка могся і дабіўся ўмення гаварыць з тысячамі, авалодаў іх моваю, пачуццямі, марамі. Шэсцьдзесят гадоў - не ўзрост развалу і нямогласі, у Купала эта ўзрост пастычнай маладой сталасці. Гнёткая шэррасць і ўладнае палітыканства стрымлівали выказы душы Купала, не зацеменілі. Хлам аднапартыйных аблудстваў не дазваляў шырэй прафілізацца ў яго расткам новага, але і не спарадзіў аднастайнасць камуністычнай пены.

Літаратурная мова раскрываеца і развіваеца толькі ў паноўнай нацыі, мову ўсіх астатніх паноўнай прыгнітае. Купала творчасцю, паводзінамі, словамі цвердзіў беларускасць, развіваў яе, бараніў ад польскасці і рускасці.

З багатай моўнай кайстры прыгаршчамі рассыпаў слоўныя дыяменты. Не баяўся папрокоў: "няма слова ў слоўніку", "вучаньне не зразуме".

Кожны твор Янкі Купала з адной кладоўкі, патоку народнай мовы. Купала сам патокамі стаў. Душа вершаў Купала, словаў, эпітэтаў, новатвораў - пярліны думкі забітага беларуса, не асэнавала гуласнай велічы.

Знідуцца ўмекі, ста-
нуць кусаць народнага мена-
віта за гэта - навізну, вобраз-
насць, нечаканасць эпітэтаў,
вывадаў.

Абярэгавы самародкі адрозніць, тым болей дастаць з акіяна беларускай народнай стыгії не кожны сумее. Купала змог.

Шмат Адсоль усэнсоўвалі нярухныя, кшталту Карнею Лапуха. Позная відушчасць не дазволіла зямному акадэміку Лапуху, а Тут горшаму з горшых, прачнуща своечасова.

Дзеци ў лапушыным родзе малымі паміралі, Карней выжыў. Лепей бы малым не выжыў. Не прынёс бы няшчанса Беларусі.

Выліковец у зямным быцці, нерухлівец у Гэтым існаванні Карней Лапух не вылазіў з болю. Кожная часцінка цела трымцела ад іголак пякучкі. Пра існаванне/неіснаванне не думалася, не мог, а каб мог - не асільваў незямных вымярэнні, складанасці. Ён Тут не быў акадэмікам, прафесарам, настаўнікам. Тут ён быў нішто.

Памяць паўстання 1863 года на Лідчыне

28 ліпеня лідзяне ў 19-ты раз сабраліся каля магілі паўстанцаў 1863 года ў мемарыяле "Крыжы" паміж вёскамі Малое Ольжава і Мохавічы Лідскага раёна, каб скласці ахвяру падзякі і малітвы тым, хто 150 гадоў твому назад пайшоў паміраць за тое, каб мы сёння жылі ў незалежнай краіне.

Асаўлівасцю сёлетнім імпрызы было тое, што перад імшай чыталіся спісы паўстанцаў Лідскага павету і найбольш пачарпелых населеных пунктаў.

У спісе паўстанцаў пакуль 388 імёнаў. Сярод і Людвік Нарбут - галонакамандуючы войск ВКЛ у паўстанні, Валеры Ўрублеўскі - будучы генерал Парыжскай камуны, мастак Міхал Эльвіра Андрыёлі, Францішак Багушэвіч, які сформуляваў беларускую нацыянальную ідэю, Марыя Ямант, дачка дакудаўскага эканома, нарачоная Кастуся Каліноўскага, Караліна Рыхлевіч, малодшая дачка Марылі Путкамер (Верашчакі) і іншыя, іншыя.

20-ты Драздовіцкі пленэр на Глыбочыне

На Глыбочыне, у вёсцы Перадолы, недалёка ад Пунькаў - малой радзімы славутага беларускага мастака, этнографа, філософа, адбыўся 20-ты мастакі пленэр. Яго ладзіў Культурна-асветніцкі цэнтр імя Язэпа Драздовіча і яго нязменная кіраўніца, "маці пленэру" Ада Райчонак.

Паводле спадарыні Ады, першапачатковай была задума сабраць на юбілейны, 20-ты пленэр тых, хто браў удзел у самым першым пленэрам ў 1996 годзе. Тады ўдзельнікамі былі 20 мастакоў, чые імёны сёня шырока вядомыя - Алесь Марачкін, Алесь Шатэрнік, Мікола Купава да іншыя. На жаль, пяцёра з тых дэвашаці ўжо пайшлі з жыцця - гэта Яўген Кулік, Віктар Сташчанюк, Уладзімір Сулкоўскі, Сяргук Цімохава, Уладзімір Раманоўскі.

І ў гэтыя ліпеньскія дні ў Перадолах сабраліся як прадстаўнікі старшага пакалення, так і маладзейшыя мастакі. Некаторыя прыехалі на пленэр, арганізаваны Адай Райчонак, упершыню. Яны з'ехаліся з Віцебска, Менска, Верхнедзвінска, Лепеля, Шаркоўшчыны, Глыбокага, кажа спадарыня Ада:

- Ужо 20-ты пленэр! Ён прысвечаны Язэпу Драздовічу. Сёлета юбілей Драздовіча, 125-годдзе, і мы будзем праводзіць цэлую серню імпрызаў, прысвечаных гэтаму мастаку. Наша грамадская арганізацыя носіць імя Язэпа Драздовіча, і мы ўсё зрабілі, каб вярнуць нашаму народу гэтае імя, якое было незаслужана забыта. Усе пленеры, якія мы праводзімі, мы называем "драздовіцкім", хоць яны былі прысвечаны розным выбітным асобам. Язэпу Драздовічу мы прысвяцілі 4 пленеры - гэты чацвёрты. Васілю Быкаву прысвяцілі трэћы. Іншыя прысвечалі незаслужана забытым нашым землякам. І быў яшчэ пленэр, прысвечаны нашаму жывому класіку Рыгору Барадуліну, нашаму салоўку беларускаму, любімаму нашаму паэту і майму самаму блізкаму сябру!

Мастакі натхняюцца краявідамі - тымі самымі, што некалі натхнялі і самога Язэпа Драздовіча, вандруючы па ваколіцах, якія абышоў амаль стагоддзе таму славуты мастак.

- Бачылі непадалёк у вёсцы Бардушичына парэшткі адзінага ў Беларусі драўлянага касцёла, што захаваўся да гэтай пары. Дзесяць год таму ў яго

яшчэ быў дах, але потым на яго ўпала дрэва, і цяпер ужо праз яго растуць маладыя дрэвы... Проста хацелася плакаць! Але панавокал краявіды, азёры, крыху ўлагодзілі настрой... Я не ведаю яшчэ, які гэта будзе пленэр: сумны, з жalem па мінульым, або такі патрыятычны, натхняльны... Хачу ўсё паглядзець і маляваць, - падзялілася першымі ўражаннямі мастака Святлана Баранкоўская.

Мастакі прымае на свай сядзібе мясцовы актыўист Мар'ян Місевіч. Сёлета з ініцыятывы раённых уладаў яго пакаралі за тое, што намаляваў "Пагоню" на гаўбцы свай кватэры. Але тут, у Перадолах, ён мае ўласную сядзібу, над якой заўжды лунае бел-чырвонабелы сцяг.

Есць у пленэра і ўласны сімвал, свая харугва, зробленая паводле эскізу мастака Міколы Купавы. На цёмна-сінім полі колеру начнога неба - зоркі і пляніты, якія натхнялі мастака, і зямныя прыстанак Драздовіча - выява ягонай хаты - з ягонага ж мінулькі. А ўнізе - аблімоўка: белы, чырвоны і зноў белы колеры.

Павіншаваць Аду Эльсуну Райчонак з чарговым,

юбілейным пленэрам сабраліся гosci - мясцовы паэтка Марыя Баравік, бард з Бешанковічай Георгі Станкевіч, а таксама "калега" ў справе арганізацыі пленераў, паэтка Лера Сом. Яна пэўная, што тая справа, якую робіць і ўжо зрабіла спадарыня Ада - праста неацэнная:

- Насамрэч гэта ўнікальная з'ява, калі на Беларусі ўжо 20-ты раз праводзіцца драздовіцкі пленэр. І як чалавек, які займаецца такой самай ці падобнай справай - я таксама ладжу пленэры, але не для знакамітых мэтраў, а для маладых нашых мастакоў - я аддуши віншую ўсіх з такою выбітнай насамрэч падзеяй.

Творы, напісаныя на пленэрах, пасля дапрацоўкі аўтарамі, а то і праства як ёсьць, экспануюцца па ўсёй Беларусі. Частка з іх захоўваецца ў мастеркай галерэі, таксама створанай Адай Райчонак. Але і там яны не схаваныя ад гледачоў - спадарыня Ада ахвотна аддае іх для экспазіцый у музеях і выставачных залах.

Радыё Свабода.

На здымках: 1. Ада Райчонак; 2. Сядзіба М. Місевіча; 3. Лера Сом; 4. Спявак Георг Станкевіч.

Рэдактар Станіслаў Вацлававіч Суднік

Рэдакцыйная камегія:

Алена Анісім, Юрась Бабіч, Марыя Баравік, Вінцук Вячорка, Юрась Каласоўскі, Юля Карчагіна, Леакадзія Мілаш, Максім Новік, Язэп Палубяцка, Аляксей Пяткевіч, Уладзімір Содаль, Станіслав Суднік, Павел Сцяцко, Алег Трусаў.

<http://nashaslova.mns.by/> <http://pawet.net/>
<http://kamunikat.org/> <http://tbm-mova.by/>

Высвятыя і асвятыца

(Пленэр на Глыбоччыне суполкі "Пагоня" у год юбілею Язэпа Драздовіча)

Завяршыўся пленэр, які пачаўся 15-га ліпеня, калі мастакі спыніліся на сядзібе Мар'яна Місевіча ў Перадолах на Падсвільшчыне Глыбокай зямлі. Калі я трапіла на адкрыццё яго, то разважала наступным чынам: пленэр - творчая праца душы і пэндзля, прысвечаная памяці Язэпа Драздовіча, яго духоўнай незнікальнасці, прысутнасці для выяўлення мастакага і патрыятычнага сэнсу, творчага нахіненія. Бо сёлета спаўненца 125 гадоў з дня нараджэння славутага мастака.

У "Нашым слове" ў гэты час мастак Алесь Цыркуноў піша: "Найлепшым сродкам адраджэння постасцю і вяртання іх у паўнавартасны ўжытак з'яўляюцца мастакі пленэры". Вынік іх - шырокі рэзананс. "Узнятая асобы набылі належны навукова-даследчы розглас".

Гэта значыць, што пленэр неабходны як для вышуку, вывучэння, помнінкі, сцварджэння таленавітасці Беларусі праз мінулае, так і для росту новага пакалення талентаў. Для жыцця годнай незалежнай Беларусі. Мэта руплівца - духам адпавядзяць ўсюму Язэпу Драздовічу, які і думкай, і позіркам на зоркі і на зямныя гісторычныя сляды, і слыхам прыпадаў да грудзі Радзімы.

Гэтым разуменнем кіруешца спадарыня Ада Райчонак - арганізатар творчай дзейнасці, руплівая гаспадарніца на пленэрах, штурхальніца і аналізатарка выніковай працы. Усещаная вынікамі сваіх намаганняў, яна пералічвае мне вуліцы ў гарадах і пасёлках, якія носяць імя Язэпа Драздовіча. Называе лічбы: "20-ты пленэр, калі 300 мастакоў прыйшло праз пленэры. Вось Віктар Крук і Валянцін Шчасны стаялія вітыкаў гэтых двух дзесяткаў творчых гадоў. І мэта жыла - сабраць ўсіх сёня, хто ўдзельнічыў цягам пленэрнага часу. Нажаль, яна ўжо Яўгена Куліка, Сяргука Цімохава, Уладзіміра Раманоўскага, Уладзіміра Сулкоўскага, Віктара Сташчанюка, Яўгена Шатохіна. Сірае творчая суполка "Пагоня". Смутак вызначаеца ў поглядзе Эльсуні. "І трэба рыхтаваць моладзь. Шчыра вучанча маладых Марачкін і Шатэрнік," - кажа спадарыня Ада. Яна нагадвае мене, што помнік на магіле Драздовіча - працы Шатэрніка. Я думаю, дзе выток пленэраў.

- Пачынаў мой сын Міхась...

Эльсуні аддана цягне ягону справу. Падхапіла матчына душа мару сына, каб духоўна спадчына жыла і ўзбуджала, натхняла новыя творчыя душы.

- Цяпер музей у Германіі

навічах значыцца ў энцыклапедыях. А ў пачатку адзін пакойчык шкадавалі адвесці...

Ада Эльсуні радуеца, што ў Маскве выйшла кніга "Сталепшых мастакоў свету", і ў ёй, хоць думка (Маркам Шагалам і Язэпам Драздовічам) прадстаўлена Беларусь. Яна раскрывае арганізацыйны план сёняшніх дзейнасці.

- Цяпер, - кажа, - задача кожнага мастака - сабраць эцоны матэрыял. А 1-га каstryчніка, у дзень юбілею, сустэрэцца зноў на сядзібе Мар'яна - прадставіць вынікі пленэра. Выставы пройдуть па Беларусі.

Я разумею, што, часам, арганізацыйныя сілы вымагаюць прамірнага напружання, каб стварыць камфорт для пленэрнага. Згадваю, як раней пры жыцці, Ірина Марачкіна была побач з Эльсуні на Падсвільскай дзіцячай турбазе. Яны звыкла бачыліся мене ў дзяцю. Самотна, што няма Ірины. На гэты раз у Перадолах дапамагае гаспадарніца глыбачанка Жана Лупач. І я бачу, што ў прытулку Мар'янаў усім утульна.

У першы вечар знаёмімся (тут мастакі з Віцебшчыны і з Менска). Алесь Саўчанка прыехаў з сынам з Лепеля. Ён захапляльна кажа:

- Мне вельмі падабаюцца пленэры. Я творча адпачываю душой і мару знайсціся творчай думкай.

Іншыя таксама. Яны рады, што ў цішы знойдуць мастака-думную падкормку. Святлана Баранкоўская, напрыклад, хоча пазнаміцца з наваколлем, адчувае поле боскай прыгажосці. Але адчула самоту, без таго касцёла ў Бардушичыне, які некалі клікаў пафаріяні на молітву, а цяпер у руинах. Марыца, яна высыветліць выток свайго прозвішча, намерваеца паходзіць па магілках, вычытаць імёны на помніках. Я ёй кажу, што тут, у блізкасці ад пункту заходжання, могілкі толькі ў Давыдках і Барыах. Сama думаю, што пра Баранкоўскую не чула. Бачу, што ў мастакоў успыхвае (у каго якай зацікаўленасць). Пашуковая струнка іграе. Карапёны покліч з'яўляюцца. Ва ўсіх свае пытанні. І трэба, безумоўна, каб звяза сувязь між творчымі відамі.

Упэўнена: пленэр - гэта не толькі жывое маляванне. А пленэр суполкі "Пагоня" - ёсьць сувязь роднамоўная, прыгожая пльынь маўлення ў адхойленым паветры спакою, сяброўства і зычлівай усмешкай, радасці, цеплыні. Пленэр - творчы момант сумеснасці, дзе людзі разам растуць ад сардичнай і вуснай сувязі, дзе нараджэнца свято, фармуеца погляд і гартуещца дух. Маладым аваівізковы траба пабыць у дзясяніі са старшымі сябрамі. Мне люба глядзіць на бацьку і сына Саўчанкаў, Марачкіных. На пленэрах "Пагоня" сапраўдная пагоня за святым, натхненнем і задавальненнем, дзе гучыць непадробна: "Жыве Беларусь!".

Марыя Баравік.

Аўтары цалкам адказныя за падбор і дакладнасць прыведзенай інфармацыі

Газета надрукавана ў Лідскай друкарні.

231300, г. Ліда, вул. Ленінская, 23.

Газета падпісана да друку 29.07.2013 г. у 10.00. Замова № 1425.

Аб'ём 2 друкаваныя аркушы. Наклад 2000 асобнікаў.

Падпісны індэкс: 63865.

Кошт падпіскі: 1 мес.- 4450 руб., 3 мес.- 13350 руб.

Кошт у розницу: па дамоўленасці.